

75 година од смрти Бранислава Нушића

На Богојављење 19. јануара 2013. УДПС одржало је помен нашем великом драматичару и патриоти. Чинодејствовао је протојереј ставрофор, др Димитрије Калезић, а пред великим бројем Нушићевих поштовалаца и ТВ камерама говорили су: министар културе Братислав Петковић, председник УДПС Миладин Шеварлић, лауреат награде Бранислав Нушић Војислав Савић, песник Мирко Магарашевић, проф. др Рашко В. Јовановић и секретар КПЗ Србије Живорад Ајдачић.

На гроб су положени многобројни венци и букети цвећа. Даћу после парастоса организовао је пријатељ Удружења Петар Павловић, власник хотела “Радмиловац“, а новчани део награде даривао је песник и неимар Љубинко Јелић.

Председник УДПС Миладин Шеварлић рекао је над Нушићевим гробом следеће:

“Темељ српске културне политике постављен је двадесетих година деветнаестог века; благовремено – у часу када је почела да се, из пепела, ствара нововековна српска држава. Каквоћу тог темеља дефинисао је Милосав Лаповац – један од хероја Другог српског устанка и доглавник кнеза Милоша – јавно исказаним захтевом да се сви писмени људи по Србији побију, “како не би семе смутње по народу сејали“. Дале се ствари одвијају по своје логичном следу: кнез Милош енергично одбија предлог Вука Караџића да га научи читати и писати; исти Вук Караџић, творац модерног српског језика и један од обновитеља српске духовности – понижаван, малтретиран, изложен вулгарној спрдњи ослободилачке српске “елите“ – бежи из Србије главом без обзира. Касније ће, из ослобођене отаџбине, побећи понижени и разочарани Јован Стерија Поповић,

човек који је стварао основе српске културе и просвете.

Тако је, доследно и конзистентно, почела да се остварује српска културна политика, без обзира на то да ли је реч о кнежевини, краљевини, комунистичкој или демократској републици. Дуг је списак великана културе који су, у различитим режимима, хапшени, протеривани, чија су имена брисана из анала српске духовне историје. Међу њима су и један Светозар Марковић, Бранислав Нушић, Слободан Јовановић, Милош Црњански, Јован Дучић,

Борислав Пекић, Драгослав Михајловић...

Нови, демократски развој донео је и нове, суптилније форме којима ће се обезбедити континуитет српске културне политике. Јер, као што је давно рекао кинески мудрац Шанг Лин, “све се мења да би остало исто”. Просвећени, демократски поредак разрадио је цивилизованије методе примене завета Милосава Лаповца. За оне ствараоце који су заиста писмени, тј за оне који се усуђују да мисле и говоре мимо љубазног диктата наших империјал-

Министар културе Братислав Петковић говори на гробу Бранислава Нушића

них пријатеља и протектора – резервисани су следећи поступци: изолација, прећуткивање, етикетирање, дезавуисање, блаћење; у сваком случају, одстрањивање са јавне сцене, поготово, онемогућавање приступа медијима, јер – како је лепо рекао Маршал Меклуан – “оно што није било на телевизији, није било ни у животу”.

Банкарска империја, која нивелише планету, претварајући човечанство у клонирану руљу произвођача и потрошача материјалних добара, те, сходно томе, уништава сваку националну посебност, како државотворну, политичку, тако и духовну, дејствује – као што је познато – уз страсну сарадњу националних “петих колона”, или ергела “тројанских коња”, који, уз обилну девизну логистику, разарају национално ткиво изнутра, уз подршку “слободних, демократских” медија, финансираних, дакако, од стране истих империјалних протектора.

Сваки помен појма “национално” – изговораног некада јасно и гласно, са осећањем поноса и части, без икаквог шовинизма, притом – проглашен је данас “говором мржње”. Сваком помену појма “национално” придодаје се злочиначки смисао, или се сам појам карактерише као нешто примитивно, протачко, затуцано, такорећи дебилно, у сваком случају, као нешто нецивилизовано, достојно презира и подсмеха.

И тако се, прећутно, наставља “лаповачка” културна политика несрећне државе, изгубљене у лавиринтима белосветских игара, у кошмару “транзиције”; несрећне државе, опљачкане споља и изнутра; несрећне државе што стрепи од губитка империјалних кредита, којима, не хајући за будућност, попуњава рупе и провалије у буџету; несрећне државе, којом, током дугих година, доминирају корумпирани политичари, пребогати криминалци и “тројански коњи” мондијализма – та преплетена спрега материјалних и духовних убица.

Нисам рекао ништа ново, али “*repetitio est mater studiorum*”, мада се овде појам “матер” најчешће употребљава у мало другачијем смислу. Уосталом, ничег новог и нема. Али, као што се на крају шекспировске трагедије обично оставља трачак наде за неку другачију, лепшу будућност – сматрајмо, и овом приликом, пристojним да искажемо наду како ће српски народ, ипак, наћи снаге и памети да се одупре злу, које га разједа споља и изнутра.

Иако сматрам умесним да ове речи изговорим над гробом Бранислава Нушића, ипак се надам да ме велики писац и српски национални борац неће чути, како не би, по други пут, умро од стида.”